

5 — Pijačni dan

„Vidi ih, k'o ovce“, cvrcnuo je Vođa preko izglockane travke. „Nema nikakve razlike“, ispljuno je sakupljenim zelenim, okrenuo se na bok, zameškoljio kao da bi zaspao.

„Znači, da krećemo!? Hajd'mo!“

Vođa je voleo odmahivanja rukom, kao da meće tačku pod znak uzvika, „Barže samo što nisu, sačekaćemo ih.“

Baklje su plamtele na pristaništu, odbljeskivale natovarenim kuhinjskim posuđem. Ljudi su se kao mrve trunili, toliko mali da im senke nisam video; splavovi odmicali dalje rekom, rutinski se opet punili i opet nestajali.

„Što bismo čekali njihove barže?! Pa svi odoše, grad je naš!“

Vođa se udostojio tek toliko da, onako ležeći, čizmom izvali žuljajući busen, ugnjavi petom restrešenu zemlju da fino pasuje, kao uzengija na strmini brda. I još jednom mahne šakom u očitoj tački.

Zapućkala mi se nova pesmica, zagrizao sam jezik pa zagrebao uzbrdo. Pod onim kestenom gore na vrhu, ponadao sam se, nikom ne bih smetao. Prvi katren se umilio trećem, drugi bio na prstohvat četvrtom; tačnije zamajavali me.

„I ti misliš da ne bi trebali čekati njihove barže?“

*

Vođa je konačno zastao, ustuknuo pred pijačnim trgom. Bio je umiven, grabuljama poravnate zemlje i nasutog peska. Ni traga očekivanom rasipanju užurbanog bega. Baš takav je i čitav grad bio, od skoro nepostojeće ulice prilaza do poslednje udžerice izlaza; fin, uredan i...zaleđen.

„Veštica! Rekao sam da čekamo njihove barže! Bež'mo!“

Progurao sam se napred, da je bolje vidim. Omanji balvan ubijen u zemlju, uokolo naslagani snopovi grančica, sečenih grana i cepanica; svezana, pevušila je iznova jednu istu melodiju.

Kleknuo sam kraj nje. Ispratila me je terciranjem. Zamolio sam je da ponovi. Namješila se i ne prekidajući melodiju spustila oktavu za pola. Bauljao sam kroz tonove. Kad god sam mislio da ću je uhvatiti samo bi ispevala sledeću zamku i odigla smejuljak.

„Ko je još za to da se vratimo na brdo?“

Upitao sam je da li postoje i reči za njenu melodiju. Kao da sam je time uvredio, zanemela je, iskrenula pogled od mene, prebrajala naslaganim cepanicama. Jedna od njih

mi se baš svidela, ravno otcepljena u finom uglu, dobra za poturiti pod svašta nakrivljeno, spakovao sam je. Veštici sam se naklonio i povukao.

Opet je zapevala, sad joj više nisam želeo smetati; prošetao sam uokolo pa spustio svoj багаж pod neku streju obraslu ladoležom, prijalo mi je malo hlada. Moji su se i dalje pred njom dvoumili, da li da zbrišu natrag na brdo ili da jednostavno potpale ponuđenu lomaču i konačno krenu u pljačku.

„Natrag na brdo!“ Vođa je presekao. „Čast je u dogovoru“, mrmljao je još neko vreme, ispraćajući tiha razbojnička negodovanja. Malo jače sam udahnuo mir ladoležnog hlada, opet se natovario svojim багажом. Jedino što me je krepilo, bila je slika ponovnog druženja sa kestenom na njegovom vrhu.

„A šta ako su barže tu, odmah iza prve krivine? Da ih ipak sačekamo?“

*

Zavrtali smo se san i ja dobar deo noći, čini mi se i pakt zapečatili; besciljno je jedno drugom utrljavati tuđu nemoć, kao da spavao nisam, ali sam siguran da sam sanjao.

Izludeo me je već prvi sumrak, nekakva slova su se krenula pojavljivati na ukradenoj cepanici. Prvo sam pomislio, a šta ako neko vidi! Pobegao sam od vatre, skrasio se tek kad su im, tamo pod kestenom, pijani glasovi potpuno izbledeli. Navrtao sam je, ubrzo shvatio da se i lepše vidi kad uhvati pod uglom od svetlosti Meseca. Bolje nego nad vatom; od mesečine je!

Prava gungula je počela oko pola noći kad su barže konačno pristigle. Panično su se sjurili niz brdo pa u grad, valjda da bi se do kraja održala čast u dogovorenom. A meni ta slova i dalje ništa nisu značila, neki stran način ukrštanja linija i krugova, besciljno sam se trudio upamtiti ih. Imala su neku donju notu, kao tapkanjem o butinu igrala čistim veseljem.

Okretao sam je, menjao ugao, cepanica mi više ništa nije htela reći. Bezmalobio sam razočaran, ponestalo mi je oblika za slova. Spakovao sam je među ostale trice багаža.

„Ma, trebalo je da apimo šta se nudilo dok je još bilo džaba. Serem ti se u barže! Ja njima ništa ne verujem.“

Često sam ga mrzeo, video u njemu retko dosadnog stvora. Sad mi je zaličio i previše snužen. Možda ga ona razveseli. Meni je podarila cepanicu, verovao sam da će i za njega imati nekakvo iznenađenje. Pljucnuo sam pred sebe, nakrivio багаж da lepo uhvati krivinu brda, namignuo mu. Ako me razume, nek se spremi, idemo da se proveselimo!

*

Posebno me je nerviralo što bi, kad god je obrtao nov krug klepanja štapom po glavi, samo meni turao prst u oko. I bekeljio mi se. Priznajem, našem i Vođi onih sa barži bi posložio, nežaleći po čelenki, posebnim još debeljim štapom. Ali nije ih vređao!

Pijačni trg se više nikako nije mogao nazvati urednim. Kao uspaljeno derišće, mahao je blatnjavim nepodopštinama. Iskretao sam glavu koliko god su mi to drvene mengele dozvoljavale, i nikako hlada od ladoleža nisam nalazio. Ni streje, ni zamešanog peska sa zemljom ugrabuljanog. Ni nje na pevajućem pijedestalu od rečitih cepanica više nije bilo.

Neki debeli se glasno nakašljao, sačekao malo, popravio preklape na teškoj pelecini, još jednom ponovio pa i podvukao pljeskom. Građani su se smirili. Popeo se na malu binu.

„Otvaramo licitaciju! Bagaž i svi pirati su na prodaju! Barže, isto tako!“ preleteo je ovlaš pogledom u slučaju da ga neko nije razumeo. „Dobro, onda, počinjemo sa magarcem!“

„Magarac i papagaj su moji!“ To su reči koje su joj nedostajale u melodiji!
Katanac je škljocnuo tek toliko da prošvercujem glavu iz steg.

Svetina se zakikotala pa zagrcnula.

„Vi“, došuškala je Debelom do uha, „pijavice bestidne, imate ove sebi slične da ih rasprodate, i bagaž je od prve lige“, duboko je udahnula, pustila da joj se haljina raskrili iskrama, „zapamtite i naučite! Ja sam svoje dogovoreno uradila, iluzija je bila kompletna. Ali, igrati se katastrofom je put bez raskršća. Tu ništa od smešnog nema. Ništa!“ Prevukla je još jednom prstom po svetini.

Sleteo je na moju sivu dlaku. Mislim da ga nikad nisam video nemog. Sad je bio i zbnjen.

„Magarac, papagaj, idemo!“